

Nr 215.

Av herr Svensson i Vä m. fl., om ekonomisk hjälp åt jordbrukare, som på grund av snöfall drabbats av skador på byggnader och inventarier.

Genom de ovanligt starka och ymniga snöfallen i vinter ha stora skador på ladugårdsbyggnader och inventarier uppstått i vissa delar av landet. Särskilt hårt drabbade i detta avseende synas Kronobergs och Jönköpings län ha blivit. Även i andra län i västra och mellersta Sverige ha dylika skador uppstått om än antagligen i mindre omfattning än i de båda nämnda länen.

Ett icke obetydligt antal ladugårdsbyggnader har under trycket av snömassorna helt rasat samman, och andra ha erhållit allvarliga skador på tak och väggar. Skadorna inskränka sig givetvis icke endast till byggnaderna. Maskiner och andra inventarier ha krossats eller åsamkats större eller mindre defekter genom rasen på byggnaderna. Likaså ha inneliggande lager av foder blivit mer eller mindre oanvändbara.

De jordbrukare, som drabbats av dessa byggnadsras eller skador på byggnader och inventarier, komma därigenom att utsättas för mycket kännbara ekonomiska förluster. Dessa förluster hänföra sig icke endast till de genom snöfallen åstadkomna skadorna utan komma att sträcka sina verkningar långt framåt i tiden. Många jordbrukare bli tvungna att låta nedslakta eller sälja sina djurbesättningar, då deras ladugårdar blivit oanvändbara. Ett ekonomiskt mycket kännbart avbrott i produktionen blir följden av detta.

Någon inventering av skadornas omfattning och värdering av de förluster de drabbade jordbrukarna komma att göra har ännu icke kunnat utföras, men med all sannolikhet komma förlusterna att uppgå till mycket betydande belopp. För de enskilda jordbrukarna bli förlusterna av en sådan storlek, att deras ekonomi icke kan bära desamma. Det synes därför enligt vår mening nödvändigt, att staten lämnar ekonomisk hjälp åt dessa jordbrukare. Detta är desto mera motiverat, som det rör sig om skador, mot vilka de icke på förhand kunnat gardera sig. Kungl. Maj:ts möjligheter att utan riksdagens medgivande bevilja ersättning för lidna skador inskränka sig till vad som kan utgå ur den s. k. undsättningsfonden, enligt vad chefen för jordbruksdepartementet upplyst i sitt svar på en enkel fråga i andra kammaren rörande denna ersättningsfråga. Det framgår vidare av departementschefens svar, att endast 30 000 kronor finnas disponibla från denna fond för hjälp åt de av byggnadsrasen drabbade jordbrukarna.

Då denna summa endast kan täcka en ytterst ringa del av behovet av ekonomisk hjälp är det nödvändigt att riksdagen ställer medel till förfogande.

Hur stort anslagsbelopp som erfordras är för närvarande omöjligt att bedöma. En inventering av skadornas omfattning måste först ske, varefter en uppskattning bör göras av de kostnader, som i de enskilda fallen erfordras för att åter sätta byggnaderna i stånd. Vidare måste också en beräkning göras av de förluster, som uppstått genom förstörda eller skadade inventarier, och hänsyn härvid tagas också till de förluster, som komma att uppstå genom avbrottet i produktionen. Enligt vår mening bör det vara lämpligt att uppdraga åt hushållningssällskapen inom respektive områden att verkställa inventeringen av skadorna och värderingarna av kostnaderna för deras avhjälpande. Sedan hushållningssällskapen slutfört dessa uppgifter bör det finnas ett fullgott material för riksdagen för bedömning av hur stort anslagsbelopp som erfordras.

Med anledning av vad som sålunda anförts få vid hemställa,

att riksdagen, sedan utredning om skadornas omfattning och kostnaderna för deras avhjälpande verkställts, måtte ställa det belopp till förfogande, som erfordras för att lämna skälig ekonomisk hjälp åt sådana jordbrukare, som på grund av snöfallen i vinter åsamkats skador på byggnader och inventarier.

Stockholm den 25 januari 1951.

Gustaf Svensson

i Vä.

J. W. Pettersson

i Norregård.

Hjalmar Svensson

i Grönvik.

C. Oscar Nolin.

Jöns Nilsson

i Bästekille.

Anders Pettersson

i Dahl.

Gunnar Ericsson

i Näs.

Gunnar Larsson

i Luttra.